

kan godt være, at Ministeren havde Grund til at være misfornøiet med Indholdet af disse Betænkninger, det siger jeg ikke Noget om, men jeg siger, at det havde været hans Pligt ligeoverfor de Lovforslag, han havde indbragt, og den Sag, han skulde fremme, at møde og gjøre sit Bedste for at faae et godt Resultat ud af Udvalgets Arbejde, og jeg tilføier, at hvis Ministeren havde gjort dette, og Udvalget var vedblevet at arbejde ihærdigt, saa vilde Sagen være skreden ikke saa ganske lidt frem, ja, ved blot at forlænge Samlingen nogle faa Uger, er det ikke usandsynligt, at det hele Arbejde vilde være bragt tilende. Men da den høitærede Minister blev horte, og da vi mærkede, at han havde opgivet Sagen, saa var det, ligesom Udvalget tabte sit Fodfæste og sin Arbejdslyst; man mærkede, at det var haabløst Arbejde, man havde for; det ene Medlem efter det andet meldte sig fra Tjenesten, og tilsidst vare vi næsten i en heel Oplosningstilstand. Dette er altsaa en Anke, som jeg ikke kan Andet end fremføre mod den ærede Minister, og jeg vil tilføie, at der ogsaa er andre Punkter, hvori den høitærede Ministers Holdning deels i forrige deels ogsaa i denne Samling synes at kunne være Gjenstand for en grundet Kritik. Jeg vil i saa Henseende nævne den Maade, hvorpaa Ministeren har stillet sig og endnu stiller sig ligeoverfor det bekjendte Forslag om Embedsmændenes Selvpensionering. Den høitærede Minister gif ind paa det i Principet i forrige Samling, og havde han ikke gjort dette, vilde Forslaget neppe være blevet ført igjennem. Biskop erklærede den ærede Minister udtryffeligt, at der maatte vedtages forskellige Endringer i Enkelthederne, for at han vedblivende kunde slutte sig dertil, og han stillede derfor Forslag i saa Henseende, der imidlertid bleve forkastede. Men dermed var Sagen jo ikke endt; thi var han i Principet gaaet ind paa denne store og vigtige Sag, saa maatte der vel kunne været opnaaet Enighed om mere eller mindre vigtige Enkeltheder. Nu iaar siger imidlertid den ærede Minister os forud, at han slet ikke vil vide Noget af dette Forslag, og han vil derved bevirke, at det rimeligviis ikke kommer frem denne Gang.

Naar jeg nu mindes, hvilken Tid der blev anvendt paa at bringe dette Forslag i Form, paa at discutere det, først i Udvalget og saa her, og særlig mindes det uhyre Arbejde, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Zenger) i den Anledning har præsteret, saa kan jeg ikke Andet end sige med Digteren, under Forudsætning af, at der slet ikke længere bliver Tale om dette Forslag: „Ha! de skjønne spildte Kræfter.“ — Jeg har en Anke endnu mod den ærede Minister. Udvalget troede dog, at dets Arbejde vilde være ikke ganske spildt, naar det sendte nogle Aftryk af sin foreløbige Betænkning til de paagældende Ministre i det maaskee noget ubestemte Haab, at disse Betænkninger altid kunde indeholde Et eller Andet, som kunde benyttes ved den fornøiede Overveielse af Lovforslagene, som jo maatte finde Sted, naar de igjen i denne Samling skulde bringes frem. Disse foreløbige Betænkninger maa den ærede Minister enten slet ikke have ladet den Commission, som paaany har udarbejdet Lovforslagene, blive bekjendt med, eller ogsaa har Commissionen rimeligviis benyttet dem til Fidibusser. Der findes nemlig ikke i de nye Lovforslag Spor af, at hvad der stod i disse Betænkninger, er blevet læst og ændret, eller at der i mindste Maade er blevet taget Hensyn dertil, og vil den ærede Minister nu sige dertil, at saadanne løse Ideer, som findes henkastede i foreløbige Betænkninger, kan man ikke tage Hensyn til ved Udarbejdelsen af Lovforslag, saa svarer jeg, at der var dog nogle Lovforslag, hvis Behandling var skreden længere frem. De tre Lovforslag, som vedrøre Post- og Telegraphvæsenets Personale, var der afgivet en endelig Betænkning over, der blev omdeelt her i Thinget og findes i Rigsdagstidenden. Denne Betænkning kjender jeg temmelig nøie, og naar jeg nu gennemlæser de nye Lovforslag om samme Gjenstand, saa kan jeg ikke finde det mindste Spor til, at Concipisten har saameget som læst Betænkningen. Dette er en Hensynsløshed, som jeg ikke synes ligner den høitærede Finanzminister, han pleier ikke at stille sig saaledes ligeoverfor Folkethinget; men uden just at være Prophet, tror jeg at turde forudsige, at en saadan Hensynsløshed ikke er